

Prvaci Europe nisu imali dvoranu

TEK NAKON BROJNIH BLISTAVIH USPJEHA, BJELOVARSKI SU RUKOMETAŠI DOBILI PRIMJERENI PROSTOR ZA DJELOVANJE. U GRADU JE 4. PROSINCA 1976. OTVORENA ŠKOLSKA-SPORTSKA DVORANA

Piše **Goran Bobić**

Zahvaljujući nastavniku tjelesnog odgoja Stanku Tončiću, rukomet su u Bjelovaru počeli igrati učenici Državne realne gimnazije u školskoj godini 1939./1940. Prvi službeni nastup imali su 2. lipnja 1940. na Srednjoškolskom igralištu u Zagrebu, gdje su se susreli s ekipom Državne I. muške realne gimnazije. Zagrepčani su bili uspješniji (7-2), a oba pogotka za bjelovarsku momčad postigao je Ivan Fingerhut.

Rukomet se ponovo počeo igrati na svibanjskim sletovima 1951. i 1953. godine. Na poticaj nastavnika tjelesnog odgoja Aleksandra Lončara, 1. svibnja 1954. na igralištu ondašnjeg Nogometnog kluba Braća Bakić, utakmicu u velikom rukometu odigrali su srednjoškolci Bjelovara i Rijeke (5-5).

Osnivanje ORK *Partizan*

Rukomet se u Bjelovaru ponovo počeo igrati prije pola stoljeća. Nakon srednjoškolskih prvenstava u kojima su nastupale razredne momčadi, u bjelovarskoj gimnaziji su osnovana dva rukometna kluba - *Srednjoškolac* i *Slaven*. Inicijativni sastanak za osnivanje rukometne sekcije Društva tjelesnog odgoja *Partizan* održan je 26. veljače 1955. Na njemu su bili Željko Seleš, Mladen Tribuson i Pero Rajčević. Prvu utakmicu sekcija je odigrala 19. ožujka 1955. s momčadi bjelovarskog garnizona u dvorani na Vojnoviću. Pod vodstvom profesora tjelesnog odgoja Željka Seleša nastupili su: Antun Antolić, Vlado Barišić, Gojko Budimir, Rudi Horvat, Stanko Pavlič, Božo Peter, Pero Rajčević, Dado Sabolović, Ivan Šerepec, Mladen Tribuson, Vlado Turković i Mirko Vidaković. Na vrata su stavljene nogometne mreže, a linije igrališta označene su kredom. Budući da igralište nije bilo dovoljno široko nastupalo je samo pet igrača u polju. Sudio je Aleksandar Lončar.

U dvije godine 97 dvoboja

U ožujku 1955. osnovan je Rukometni podsavez u Bjelovaru, koji je 27. ožujka 1955. pred komisijom Rukometnog saveza Hrvatske organizirao prve ispite za rukometne suce. Već dva tjedna nakon prve utakmice organizirano je ligaško natjecanje Rukometnog podsaveza Bjelovar uz sudjelovanje

osam momčadi. Tri iz Bjelovara (*Srednjoškolac*, *Slaven* i *Partizan*), dvije iz Virovitice i po jedne iz Križevaca, Koprivnice i Suhopolja. Ekipa Rukometne sekcije DTO *Partizan* je natjecanje završila na šestom mjestu sa samo četiri osvojena boda. Prvu lekciju sekciji dala je *Lokomotiva* iz Virovitice pod vodstvom trenera Vilima Tičića. Na igralištu kod "Sokolane" Virovitčani su 5. lipnja 1955. pobijedili sa 19-1.

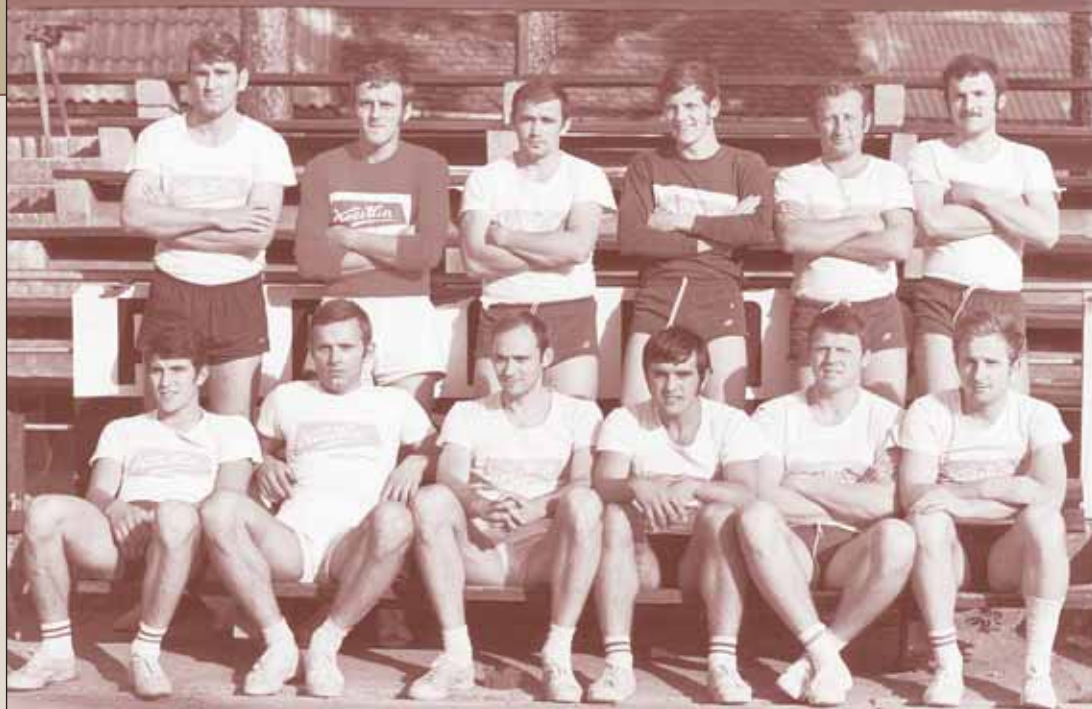
U jesen 1955. godine, Rukometnoj sekciji DTO *Partizan* pristupili su igrači srednjoškolskih klubova *Srednjoškolac* i *Slaven*. Na turniru, održanom početkom 1956. godine u organizaciji Zagrebačkog rukometnog podsaveza u dvorani Zagrebačkog velesajma, klub je osvojio drugo mjesto u konkurenciji šest momčadi. U iznimno kratkom vremenu, za samo dvije godine, klub je od srednjoškolske momčadi postao dobar prvotligaški klub u državi u kojoj je rukomet bio snažan i na međunarodnom planu. Tome je vjerojatno pridonio i velik broj odigranih utakmica. U razdoblju od prvog susreta 1955. godine, do srpnja 1957. klub je odigrao 97 dvoboja, a pobijedio je 67. puta.

Proboj u I. Ligu i odmah naslov

U srpnju 1957. godine ORK *Partizan* je na kvalifikacijskom turniru u Skopju izaborio ulazak u Prvu ligu i u njoj je prvi put nastupao u sezoni 1957./1958. Prvi prvenstveni susret odigran je 15. rujna 1957. godine s RK *Zagreb*, jednim od favorita prvenstva. Oko terena od nabite ilovače kod "Sokolane" okupili su se brojni gledatelji. Nakon velike borbe pobijedio je domaćin (15-13). Sudio je Reno Vinek, kasnije poznati športski novinar. U prvoj prvotligaškoj sezoni klub je osvojio državno prvenstvo. Postigao je devet pobjeda, dvaput je igrao neriješeno, a tri puta izgubio. U prvom nastupu u Kupu europskih prvaka, ORK *Partizan* je igrao s *Dinamom* iz Bukurešta. Dvoboj je odi-

Ekipa ORK *Partizana* i vodstvo na aerodromu u Düsseldorfu nakon osvajanja KEP-a 1972. godine. Slijeva: Mladen Martinović, Milutin Matić (liječnik), Marijan Jakšeković, Zvonko Jandroković, Željko Seleš, Hrvoje Horvat, Miroslav Pribanić, Željko Nimš, Albin Vidović, Nikola Hasan, Milan Usumović (predsjednik kluba), Ivan Đuranec i Josip Pečina. Čuče: Miroslav Milinović, Nedeljko Prodanić, Vjekoslav Šminderovac (vođa puta), Željko Jandroković i Vladimir Smiljanić

Ekipa ORK *Partizana* 1965. godine. Stoje slijeva: Marijan Jakšeković, Boris Bradić, Miroslav Pribanić, Željko Nimš, Željko Jandroković i Vladimir Smiljanić. Sjede: Nedeljko Prodanić, Josip Pečina, Hrvoje Horvat, Miroslav Milinović, Albin Vidović i Ivan Đuranec

gran 11. siječnja 1959. u paviljonu "Mašinogradnje" na Zagrebačkom velesajmu, pred 1500 gledatelja. Dan ranije obje su momčadi nastupile na usmenim novinama u Bjelovaru. Iskusni Rumunji su bili daleko bolji (17-5). Na prijedlog domaćina, drugog dana u Bjelovaru je odigrana prijateljska utakmica u kojoj je pobijedio ORK *Partizan* (14-10). Utakmica je odigrana na igralištu koje je toga dana bilo očišćeno od snijega. Godinu kasnije ORK *Partizan* je osvojio rukometni kup Jugoslavije. U kupu je 1960. nastupilo 12.000 momčadi.

Na putu do naslova pobijedili su riječko RK *Primorje*, ARK *Mladost* (Zagreb), RK *Borac* (Banja Luka), RK *Zagreb* i u finalu RK *Rabotnički* iz Skopja u Bjelovaru (22-13).

Prvi reprezentativac

Prvi reprezentativac iz ORK *Partizana* bio je Božidar Peter. On je prvi put nastupio za reprezentaciju na Svjetskom prvenstvu 1958. u Njemačkoj. Nakon osvajanja Kupa 1960. godine pozivi su upućeni Zvonku Jandrokoviću i Ivanu Đuranecu, koji su nastupili na SP-u 1961. Osvojeno državno prvenstvo 1960./1961. godine pokazalo je da prvi naslov nije bio slučajan i da su ti uspjesi plod iznimnog stručnog rada trenera Željka Seleša i njegovih suradnika. U drugom nastupu u Kupu europskih prvaka 1961. godine, ORK *Partizan* je ispao u prvome kolu. U klubu je redovito treniralo više od stotinu igrača raznih uzrasta, a teren na igralištu pokraj "Sokolane" bio je zauzet cijeli dan. Momčad se bez većih teškoća pomladivala novim igračima koji su stasali u domaćoj školi rukometa. Atmosfera u klubu odasala je entuzijazmom, a u iznimno skromnim uvjetima igrači su za osvojena prvenstva bili nagrađivani satom, kravatom ili prstenom.

Finale Kupa europski prvaka

U trećem nastupu u Kupu europskih prvaka, ORK *Partizan* je izborio finale koji se igrao 8. travnja 1962. u Parizu u Dvorani Pierre de Coubertin pred 5000 gledatelja. U ravnopravnoj utakmici bolja je bila njemačka ekipa *Frischauf* iz Göppingena (13-11). Bjelovarčani su prethodno pobijedili prvake Austrije, Švicarske i Danske. Valja istaknuti činjenicu da je rukometno igralište u Bjelovaru asfaltirano 1965. godine.

Naslov državnog prvaka klub je ponovo osvojio 1967. godine. U 26. prvenstvenih susreta klub je poražen samo jednom. To mu je omogućilo četvrti nastup u Kupu europskih prvaka 1968. godine. Nakon pobjeda nad prvakom Islanda, Poljske i Španjolske u polufinalu je izgubio od praške *Dukle*. Budući da u Bjelovaru nije postojala adekvatna dvorana, susreti u Kupu europskih prvaka igrani su u Karlovcu.

U petom pohodu na naslov prvaka Europe 1971. godine, ORK *Partizan* je ponovo ispao u polufinalu, izgubivši od *Steau*e iz Bukurešta. U prvoj utakmici u Karlovcu pobijedio je sa pet zgoditaka prednosti (19-14), ali je u uzvratu izgubio (9-17).

Najveći uspjeh

Naslov državnog prvaka 1972. omogućio mu je ponovni nastup u Kupu europskih prvaka. Na putu do finala klub je pobijedio momčad *Antonio Genovesia* iz Rima, FK *Hafnarfjord* i u polufinalu moskovski MAI. Povijesna utakmica s njemačkim VfL *Gummersbach* odigrana je 19. veljače 1972. u *Westfalenhalle* u Dortmundu. Suparničku momčad je predvodio Hansi Schmidt, tada ponajbolji svjetski igrač. Među 12.500 gledatelja bilo je i nekoliko stotina iz Bjelovara. Pobjedu 19-14 izborili su: Boris Bradić, Ivan Đuranec, Nikola Hasan, Hrvoje Horvat, Marijan Jakšeković, Mladen Martinović, Željko Nimš, Miroslav Pribanić, Josip Pečina, Nedeljko Prodanić, Vladimir Smiljanić i Albin Vidović.

Idućeg dana, noseći srebrni pokal težak 13 kilograma, pobjednike je u Bjelovaru dočekalo 5000 ljudi. I sljedeće 1973. godine ORK *Partizan* je igrao finale KEP-a, no bez Hrvoja Horvata, Marijana Jakšekovića i Vladimira Smiljanića. Slavio je moskovski MAI (26-23). Klub je u tom renomiranom europskom klupskom natjecanju igrao i 1978. i 1980. godine. Proslavljeni trener bjelovarskog rukometnog čuda Željko Seleš je nakon 19 godina vođenja momčadi 1974. godine dao ostavku.

Napokon, nakon brojnih blistavih uspjeha koje je postigao u najjačoj svjetskoj konkurenciji, klub je dobio primjereni prostor za djelovanje. U Bjelovaru je 4. prosinca 1976. otvorena Školska-sportska dvorana.

Literatura

1. Paripović, J. (1982). Omladinski rukometni klub Partizan Bjelovar 1955 - 1981. Bjelovar: NIŠRO Prosvjeta.
2. Paripović, J. (1988). Hrvoje Horvat rukomet - moj život. Bjelovar: NIŠRO Prosvjeta.
3. Flander, M. (1986). Razvoj rukometa u Hrvatskoj, Zagreb: Rukometni savez Hrvatske.
4. Frntić, F. (1970). Omladinski rukometni klub Partizan, *Povijest sporta*, 3, 280 - 281.
5. Obad, Z. (1985). Trideset godina ORK Partizan Bjelovar, *Povijest sporta*, 65, 487-488.